

Arrest

nr. 258 557 van 22 juli 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. VAN DE VELDE
Wijngaardlaan 39
2900 SCHOTEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 16 maart 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 28 januari 2021 tot intrekking van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14ter).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 mei 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 mei 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat G. VAN DE VELDE verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat E. WILLEMS, die loco advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 14 november 2007 kreeg de heer D.Z. (referentiepersoon), van Afghaanse nationaliteit, de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 5 maart 2019 verkreeg verzoekster een A-kaart in het kader van gezinshereniging op grond van artikel 10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 21 januari 2020 diende verzoekster een aanvraag in voor een verlenging van haar verblijfsrecht en dat van de kinderen.

Op 28 januari 2021 nam de gemachtigde de beslissing tot intrekking van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14ter) voor de echtgenote, verzoekster, en twee gemeenschappelijke kinderen D.D. en D.M.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 11, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 26/4, §1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen,

wordt er een einde gesteld aan het verblijf in het Rijk van:

Naam: D.

Voorna(a)m(en): B. M.

Nationaliteit: Afghanistan

Geboortedatum: [...]1990

Geboorteplaats: N.

Identificatienummer in het Rijksregister: [...]

Verblijvende te: [...] ANTWERPEN

+ de minderjarige kinderen D. D. en M.

gemachtigd tot een verblijf op basis van artikel 10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden:

☐ *de betrokkene voldoet niet meer aan één van de voorwaarden van artikel 10 van de wet (artikel 11, §2, eerste lid, 1°).*

Betrokkene voldoet meer bepaald niet meer aan de voorwaarde bepaald in artikel 10§2, derde lid betreffende toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in §5. Deze bestaansmiddelen moeten ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1,3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Betrokkene kwam op 18.08.2018 naar België met haar minderjarige kinderen D. D. ([...]) en D. M. ([...]) met een visum D, B11, op basis van gezinshereniging met haar man/hun vader, de heer D. Z. ([...]). Op 05.03.2019 werd betrokkene in het bezit gesteld van een A-kaart geldig tot 14.02.2020.

Bij haar vraag tot verlenging (dd 21.01.2020) van de machtiging tot verblijf legt betrokkene aanvankelijk een attest voor waaruit blijkt dat betrokkene geen leefloon geniet, het bewijs van registratie van het huurcontract, het bewijs van aansluiting bij de verplichte ziekteverzekering en een blanco strafregister. Onze dienst stuurt daarop een brief (dd 24.03.2020) naar de gemeente, te betekenen aan betrokkene, waarin betrokkene uitgenodigd wordt om ook de bewijzen van bestaansmiddelen over te maken. In reactie daarop legt betrokkene het arbeidscontract voor van de referentiepersoon + 9 loonfiches (juli 2019: 963,91 euro; augustus 2019: 1033,6 euro; oktober 2019: 1303,48 euro; november 2019: 954,12 euro, december 2019: 1294,92 euro; januari 2020: 859,19 euro; februari 2020: 894,39 euro, maart 2020: 407,96 euro en 1 onleesbare loonfiche). De ene onleesbare loonfiche laten we buiten beschouwing. Ook de loonfiche van maart 2020 laten we buiten beschouwing aangezien die maand betrokkene deels niet kon werken vanwege de start van de Coronacrisis. Wanneer we een gemiddelde maken van de inkomsten volgens de ovegebleven loonfiches, komen we op een bedrag van 1043,37 euro. Dit is beduidend minder dan het wettelijk voorziene bedrag. Onze dienst schrijft dan ook een brief (dd 29.04.2020) waarin betrokkene gewezen wordt op het feit dat ze niet bewijst te voldoen aan de voorwaarde betreffende voldoende bestaansmiddelen. Ze wordt uitgenodigd om in voorkomend geval bijkomende stukken voor te leggen die bewijzen dat ze wel voldoet aan de voorwaarde. In deze brief verwijst onze dienst ook naar artikel 10ter §2, alinea 2 " Indien aan de voorwaarde betreffende het toereikend karakter van de bestaansmiddelen als bedoeld in artikel 10,§ 5, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de vreemdeling die vervoegd wordt

en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling.’

Gelieve ons dan ook de nodige inlichtingen en bescheiden over te maken waaruit blijkt over welke bestaansmiddelen uw echtgenoot beschikt om aan zijn behoeften en die van zijn familieleden te kunnen voldoen en dit zonder ten laste te vallen van de openbare overheden, (vb. elektriciteitsverbruik, waterverbruik, huur, schoolgelden, kosten vrijetijdsbesteding, ...). Deze lijst is niet limitatief, u bent vrij alle bruikbare documenten en inlichtingen voor te leggen.” Bovendien wordt betrokkene gewaarschuwd dat er overwogen wordt om een einde te stellen aan haar verblijf indien ze de nodige stukken niet overmaakt. En ‘In het kader van een onderzoek van uw dossier en in het bijzonder op basis van artikel 11 §2 voorlaatste lid van de wet van 15.12.1980 waarin staat: “Bij beslissing om een einde te stellen aan het verblijf op basis van het eerste lid 1° tot 4° houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.”, staat het u vrij alle documenten aan te brengen die u hiervoor nodig acht. Deze brief werd aangetekend aan betrokkene verstuurd op 05.05.2020. In reactie hierop legt betrokkene de volgende stukken voor:

- Een attest van het OCMW waarop te lezen is dat betrokkene geen leefloon heeft genoten
- Het arbeidscontract van de referentiepersoon en de loonfiches van de maanden juli 2019 tot en met maart 2020

Deze stukken zijn dezelfde als de reeds eerder door betrokkene voorgelegde stukken. Betrokkene legt dus geen bijkomende stukken voor. Uit deze stukken blijkt dat betrokkene niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 10 zoals bepaald in §5. Zoals eerder besproken blijkt uit de voorgelegde loonfiches dat het gemiddelde loon van betrokkene slechts 1043,37 euro bedraagt. In navolging van art 10ter vroeg onze dienst aan betrokkene om alle stukken voor te leggen om een behoefteanalyse te kunnen maken. Betrokkene koos er voor om geen stukken over te maken. Bij gebrek aan voldoende informatie kan er daarom niet toe beslist worden dat de referentiepersoon, in afwijking van art. 10ter van de wet van 15.12.1980, toch over voldoende bestaansmiddelen beschikt om niet ten laste te vallen van de openbare overheden.

Betrokkene legt wel een bewijs voor dat ze (nog) geen steun hebben ontvangen van het OCMW. Het bewijst geenszins van welke (legaal bekomen) bestaansmiddelen het gezin dan wel heeft geleefd of zal leven in de toekomst. Bovendien ligt het gemiddelde loon waarover betrokkene aantoonbaar te beschikken onder het leefloon. Het is dus duidelijk dat betrokkene een zeer groot risico loopt om ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

De machtiging tot verblijf van betrokkene kan dus overeenkomstig artikel 11, §2, eerste lid worden beëindigd.

Betrokkene kan niet verder gemachtigd worden omdat zij aan de uitzonderingsgrond voldoet zoals opgenomen in het tweede lid van artikel 11, §2. Betrokkene verblijft nog geen vijfjaar in België, na de afgifte van de eerste verblijfstitel. De afgifte van de eerste verblijfstitel dateert immers van 05.03.2019, dat is minder dan vijfjaar geleden.

Het feit dat betrokkene gehuwd is, ontslaat haar niet van de verplichting te voldoen aan de wettelijke voorwaarden voor haar verblijfsrecht. Ook de kinderen die samen met haar op basis van gezinshereniging in functie van hun vader naar België gekomen zijn dienen te voldoen aan de wettelijke voorwaarden voor hun verblijfsrecht. Zodra de referentiepersoon beschikt over regelmatige, stabiele en toereikende bestaansmiddelen, staat het betrokkene vrij om een nieuwe aanvraag gezinshereniging in te dienen op de door wet voorziene wijze.

Uit het dossier blijkt verder dat betrokkene en haar echtgenoot intussen een derde gezamenlijk kind hebben gekregen. Dit doet echter geen afbreuk aan de voorwaarde betreffende de bestaansmiddelen zoals hiervoor werd vermeld. Overeenkomstig de bepalingen van de wet is er geen uitzondering voorzien op de middefenvereiste voor zover er een gemeenschappelijk kind is. Dit doet geen afbreuk aan ‘het belang van het kind’, immers van zodra de referentiepersoon wel reguliere bestaansmiddelen heeft, staat het betrokkene vrij een nieuwe aanvraag gezinshereniging in te dienen, op de door de wet voorziene wijze. In afwachting is het aan de ouders van het kind om te beslissen bij wie het kind het beste kan verblijven.

Betrokkenes duur van verblijf in België bedraagt, zoals reeds eerder besproken, minder dan vijfjaar. Vandaar dat het dan ook intrekbaar is overeenkomstig art. 11, §2, tweede lid. Een verblijf van minder dan vijf jaar wordt niet als onoverkomelijk lang beschouwd waardoor betrokkene geen aansluiting meer zou kunnen vinden of geen voeling meer zou kunnen hebben met het land waarvan hij de nationaliteit draagt.

In hoeverre een gebrek aan familiale, culturele of sociale banden met het land van herkomst, betrokkene in de weg zou staan terug te keren naar het land van herkomst, blijkt evenmin uit het dossier. Betrokkene heeft niets ter staving daarvan voorgelegd. Opnieuw hier dezelfde opmerking, gezien de respectievelijk korte duur van verblijf in België is het niet aannemelijk dat betrokkene geen familiale, culturele of sociale banden meer zou hebben met het land van herkomst."

2. Onderzoek van het beroep

Verzoekster voert de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van artikel 10 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster licht het middel tot vernietiging toe als volgt:

"De beslissing waartegen beroep is gemotiveerd als volgt:

Betrokkene voldoet niet meer aan de voorwaarden bepaald in artikel 10par2, derde lid betreffende toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in par.

Deze bestaansmiddelen moeten ten minste gelijk zijn 20% van het bedrag bedoeld in artikel 14parl, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op de maatschappelijke integratie.

..

Op basis van de meegedeelde stukken, oa. loonfiches, komt de DVZ tot het besluit dat het inkomen van de echtgenoot van verzoekster minder bedraagt dan het wettelijk voorziene bedrag.

DVZ vroeg vervolgens aan verzoekster om bijkomende informatie mee te delen : " Indien aan de voorwaarde betreffende het toereikend karakter van de bestaansmiddelen als bedoeld in artikel 10 par5 niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de vreemdeling die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden.

Er werd dan ook aan verzoekster gevraagd om bijkomende informatie mee te delen.

Verzoekster deelde mee

- *een attest van het OCMW waaruit volgt dat geen leefloon werd genoten*
- *de arbeidsovereenkomst van de referentiepersoon*

Op basis van deze stukken beslist DVZ dat verzoekster niet voldoet aan de voorwaarden van art 10 VW zoals bepaald in par5.

Verder stelt DVZ dat bij gebrek aan voldoende informatie er niet kan beslist worden of de referentiepersoon in afwijking van art 10ter van de VW, toch over voldoende bestaansmiddelen beschikt om niet ten laste te vallen van de openbare overheden.

DVZ stelt : " het loon van betrokkene ligt onder het leefloon ../ Het is dus duidelijk dat betrokkene een zeer groot risico loopt om ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk "

Deze motivatie van DVZ, hoewel inderdaad wel gebaseerd op de meegedeelde inkomsten van de referentiepersoon blijft louter speculatief.

Man kan immers niet met zekerheid stellen, zelfs niet met een aan de zekerheid grenzende waarschijnlijkheid, dat het gezin ten laste zal komen van het sociaal zekerheidsstelsel — het OCMW.

Feit is dat verzoekster en haar gezin geen beroep doen op steun van het OCMW. Een attest van het OCMW waaruit dit volgt, werd wel degelijk meegedeeld. Er is bijgevolg wel voldoende informatie meegedeeld.

Het gezin lukt erin om met de inkomsten (op dit punt kan wel rekening gehouden worden met de kindervoeding voor de drie kinderen) te voorzien in hun levensonderhoud.

Volgens de Europese richtlijn 2003/86/EG mogen lidstaten het bewijs vragen van "stabiele en regelmatige inkomsten die volstaan om het gezin te onderhouden, zonder een beroep te doen op de sociale bijstand van de gastlidstaat"

Volgens het Hof van Justitie gaat dit niet om bijzondere, individueel bepaalde of occasionele sociale bijstand maar om algemene, structurele sociale bijstand. (HvJ C-578/08 Chakroun)

In België kan een gezin met een inkomen van minstens 100% van het leefloon tarief' persoon met een gezin en laste' niet structureel ten laste vallen van de sociale bijstand in de zin van de Europese richtlijn, zoals geïnterpreteerd door het Hof van Justitie.

Het gaat inderdaad om bijstand die in de plaats komt van inkomsten om te voorzien in de algemeen noodzakelijke kosten van bestaan en niet om bijstand ter dekking van bijzondere, individueel bepaalde noodzakelijke kosten van bestaan of op inkomsten ondersteunende maatregelen.

Uit de vaste rechtspraak volgt dat de inkomenseis in casu richtlijnconform moet geïnterpreteerd worden. Verzoekster vervoegde haar echtgenoot in het jaar 2018.

Het gezin heeft in de periode vanaf dan en dit trouwens tot heden, nooit een beroep moeten doen op steun van het Ocmw, laat staan op algemene, structurele sociale bijstand. DVZ is op de hoogte van deze informatie middels het meegedeelde attest van het Ocmw.

Er ligt geen enkel zeker bewijs voor dat dit in de toekomst ooit het geval zal zijn. DVZ heeft zich derhalve niet gesteund op een correcte feitenvinding en kwam op onzorgvuldige en speculatieve wijze tot het besluit van het tegendeel.

Er zijn onvoldoende vaststaande elementen aanwezig om de machtiging tot verblijf overeenkomstig art 11 par2 eerste lid te beëindigen."

Verzoekster schetst de situatie, met name dat de gemachtigde op basis van de voorgelegde stukken tot het besluit komt dat het inkomen van de referentiepersoon minder bedraagt dan het wettelijk voorziene bedrag, dat de gemachtigde vervolgens aan verzoekster heeft gevraagd bijkomende informatie voor te leggen waarop verzoekster een attest van het OCMW heeft voorgelegd - waaruit blijkt dat het gezin geen leefloon geniet- en de arbeidsovereenkomst van de referentiepersoon. De gemachtigde komt tot de conclusie dat bij gebrek aan voldoende informatie in het licht van de behoefteanalyse er daarom niet toe kan beslist worden dat de referentiepersoon, in afwijking van artikel 10ter van de Vreemdelingenwet, toch over voldoende bestaansmiddelen beschikt om niet ten laste te vallen van de openbare overheden.

Verzoekster meent dat de motivering van de gemachtigde louter speculatief is omdat niet met zekerheid kan gesteld worden dat het gezin ten laste zal komen van het sociaal zekerheidsstelsel, nl. het OCMW. Verzoekster meent dat er wel voldoende informatie is meegedeeld aangezien het attest van het OCMW voorligt waaruit blijkt dat verzoekster en haar gezin geen beroep doen op het OCMW. Het gezin slaagt er aldus in om rond te komen op basis van de inkomsten van de echtgenoot/vader, zijnde de referentiepersoon. Verzoekster verwijst naar de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (hierna: de gezinsherenigingsrichtlijn) en stelt dat de inkomenseis richtlijnconform moet geïnterpreteerd worden. In de richtlijn is voorzien dat de lidstaten mogen vragen dat bewijs wordt voorgelegd van stabiele en regelmatige inkomsten die volstaan om het gezin te onderhouden, zonder dat een beroep moet worden gedaan op de sociale bijstand. Ze verwijst evenwel naar het arrest Chakroun van het Hof van Justitie waaruit blijkt dat het niet om bijzondere of occasionele bijstand gaat, maar om algemene, structurele sociale bijstand. Verzoekster voert zelf aan dat in België een gezin dat een inkomen heeft van minstens 100% van het leefloon, niet structureel ten laste kan vallen van de sociale bijstand in de zin van de richtlijn. Verzoekster herhaalt dat sedert zij haar echtgenoot heeft vervoegd in 2018, het gezin nooit een beroep heeft moeten doen op steun van het OCMW, laat staan dat er sprake is van algemene, structurele, sociale bijstand en er ligt geen bewijs voor dat dit in de toekomst ooit het geval zal zijn. Daarom acht verzoekster het standpunt van de gemachtigde in strijd met een correcte feitenvinding en zou dit op onzorgvuldige en speculatieve wijze tot stand gekomen zijn. Daarom meent verzoekster dat er onvoldoende vaststaande elementen zijn om het verblijfsrecht te beëindigen.

Beoordeling

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 §2 van de Vreemdelingenwet bepalen dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De bestreden beslissing geeft duidelijk de redenen aan op grond waarvan de beslissing is genomen. Een schending van artikel 2 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt in geen geval aangetoond.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).. De motivering moet in dit opzicht dus draagkrachtig zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn (RvS 31 augustus 2009, nr. 195.654). Verzoekster betwist dat de motivering afdoende is aangezien zij de motieven verkeerd en speculatief vindt.

Aangaande de opgeworpen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in kennelijke onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Betreffende de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat het redelijkheidsbeginsel de Raad evenmin toestaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering, en het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel, redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

De bestreden beslissing steunt op artikel 11, §§'n 2 en 5 van de Vreemdelingenwet.

Dit artikel luidt als volgt:

“§1 [...]

§2 De minister of zijn gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die op grond van artikel 10 toegelaten werd tot een verblijf in het Rijk in een van de volgende gevallen niet meer het recht heeft om in het Rijk te verblijven :

1° de vreemdeling voldoet niet meer aan een van de in artikel 10 bepaalde voorwaarden;

[...]

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf op basis van het eerste lid, 1°, 2° of 3°, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.”

[...]
§ 5.

De bestaansmiddelen bedoeld in § 2 moeten ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet.”

Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslag, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de inschakelingsuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de vreemdeling bij wie men zich voegt, kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.”

Artikel 10, §2, derde lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vreemdeling bedoeld in § 1, eerste lid, 4° en 5°, moet het bewijs aanbrengen dat de vreemdeling die vervoegd wordt beschikt over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in § 5 om zichzelf en zijn gezinsleden te onderhouden en om te voorkomen dat zij ten laste van de openbare overheden vallen. Deze voorwaarde is niet van toepassing indien de vreemdeling zich enkel laat vervoegen door de leden van zijn familie bedoeld in § 1, eerste lid, 4°, tweede en derde streepje.”

Artikel 10ter §2, derde lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in artikel 10, § 5, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de vreemdeling die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling.”

Zoals verzoekster stelt vormen de voormelde bepalingen een omzetting van de gezinsherenigingsrichtlijn en het bepaalde in het arrest Chakroun. Zo bepaalt artikel 7, lid 1, c van de richtlijn dat de lidstaat bij de indiening van het verzoek tot gezinshereniging de persoon die het verzoek heeft ingediend, kan verzoeken het bewijs te leveren dat de gezinshereniger beschikt over onder meer stabiele en regelmatige inkomsten die volstaan om hemzelf en zijn gezinsleden te onderhouden, zonder een beroep te doen op het stelsel voor sociale bijstand van de betrokken lidstaat. De lidstaten beoordelen daartoe de aard en de regelmaat van deze inkomsten en kunnen rekening houden met de nationale minimumlonen en -pensioenen, evenals met het aantal gezinsleden.

Verder stelt het arrest Chakroun inderdaad dat het begrip “sociale bijstand” in artikel 7 moet worden uitgelegd als bijstand die in de plaats komt van ontbrekende stabiele, regelmatige en voldoende inkomsten en niet als bijstand ter dekking van bijzondere en onvoorziene kosten. Verder stelt het arrest dat aangezien de omvang van behoeften sterk van persoon tot persoon kan verschillen, de bevoegdheid aldus moet worden uitgelegd dat de lidstaten wel een bepaald referentiebedrag kunnen vaststellen maar niet dat zij een minimuminkomen kunnen bepalen waaronder geen gezinshereniging kan worden toegestaan zonder enige concrete beoordeling van de situatie van iedere aanvrager.

De Raad is evenwel van oordeel dat de gemachtigde hieraan heeft voldaan. De gemachtigde heeft immers vastgesteld dat de referentiepersoon op basis van de voorgelegde loonfiches niet kan aantonen te voldoen aan de vereiste van 120% van het leefloon en evenmin kan voldoen aan het beschikken over een gemiddeld inkomen dat gelijk zou zijn aan het leefloon. De referentiepersoon kon immers een gemiddeld inkomen aannemelijk maken van 1043,37 euro per maand, terwijl het leefloon thans 1330,74 euro per maand bedraagt voor een persoon met gezinslast (en 120% zou 1596,89 euro/maand bedragen). Verder heeft de gemachtigde dit referentiebedrag niet als een absoluut minimum beschouwd, maar heeft bij met een schrijven van 29 april 2020 verzoekster uitdrukkelijk uitgelegd dat de inkomsten onvoldoende zijn en aangeboden bijkomende inkomsten voor te leggen, van verzoekster zelf bijvoorbeeld, of om aan te tonen op basis van hun eigen specifieke behoeften hoeveel

bestaansmiddelen ze nodig hebben om rond te komen per maand. Er wordt uitdrukkelijk verwezen naar bv. bewijzen van elektriciteitsverbruik, waterverbruik, schoolgeld of kosten voor vrijetijdsbesteding. Daarnaast werd in dat schrijven ook aangestipt dat de gemachtigde bij het beëindigen van verblijf moet rekening houden met de aard en hechtheid van de gezinsband, duur van het verblijf in België, het bestaan van familiebanden, culturele of sociale banden en dat verzoekster alle documenten kon voorleggen die ze dienaangaande nuttig acht. Blijkens de beslissing en het administratief dossier heeft verzoekster echter opnieuw het bewijs voorgelegd geen leefloon te ontvangen, naast het arbeidscontract van de echtgenoot en zijn loonfiches, die ook reeds gekend waren. Verzoekster heeft dus nagelaten elementen voor te leggen die kunnen aantonen dat de behoeften zo laag zijn van het gezin, dat ze ook met middelen die gemiddeld beneden het leefloon liggen, kunnen rondkomen per maand. Zoals verweerder in de nota aanhaalt, betreft dit een onzorgvuldigheid van verzoekster.

Waar verzoekster aanhaalt dat ze wel het bewijs heeft voorgelegd dat ze geen leefloon geniet, noch andere leden van haar gezin en dat sedert haar gezinshereniging tot heden altijd zo geweest is en men dus niet met zekerheid kan stellen dat het gezin zal ten laste komen van de sociale bijstand, waardoor de beslissing speculatief en onzorgvuldig is, kan de Raad niet volgen. Vooreerst blijkt uit een e-mail van de stad Antwerpen aan de Dienst Vreemdelingenzaken van 18 maart 2019 in het administratief dossier dat de referentiepersoon, nadat verzoekster en de twee kinderen uit Afghanistan naar België overgekomen waren, wel is gaan werken maar eveneens een bijpassing heeft gevraagd van het OCMW. Uit deze e-mail blijkt niet dat de referentiepersoon die ook gekregen heeft en zoals verzoekster terecht opmerkt bedoelt het Hof van Justitie met “sociale bijstand” een structurele en geen occasionele vorm daarvan. Toch blijkt hieruit dat de situatie voor het gezin van verzoekster althans op dat ogenblik niet gemakkelijk was.

Verder, zoals verweerder in de nota terecht aanstipt, houdt artikel 10, §2, derde lid van de Vreemdelingenwet een soort van risicobeoordeling in waarbij de gemachtigde moet nagaan of de vreemdeling het bewijs voorlegt dat hij beschikt over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in § 5 om zichzelf en zijn gezinsleden te onderhouden en om te voorkomen dat zij ten laste van de openbare overheden vallen. Ook al is het een belangrijke indicatie dat verzoekster en haar gezin blijkens het attest van het OCMW van 10 februari 2020 nooit financiële steun van het OCMW hebben gekregen, dan nog volstaat dit op zich niet om het risico te voorkomen, nu uit de concrete inkomsten blijkt dat geen enkele loonfiche een bedrag bevat dat gelijk is aan het leefloon voor een persoon met gezinslast, laat staan dat 120% van dit bedrag gemiddeld per maand kan worden voorgelegd. In een dergelijk geval was het aan verzoekster en haar echtgenoot om het vermoeden dat verzoekster en haar gezin een zeer groot risico lopen om te laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, te weerleggen aan de hand van concrete bewijzen over eventuele zeer lage uitgaven. Nu verzoekster dit heeft nagelaten, kon de gemachtigde op redelijke en zorgvuldige wijze en zonder verkeerde feitenvaststelling motiveren dat het risico om ten laste te vallen van het OCMW zeer groot is en dat niet langer is voldaan aan de vereiste van de toereikende bestaansmiddelen. De gemachtigde heeft hierbij de inkomenseis op een richtlijnconforme wijze toegepast en heeft zijn beslissing op afdoende wijze gemotiveerd.

Verder heeft verzoekster eveneens nagelaten om humanitaire elementen aan te halen en te stofferen in het licht van de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst, ondanks de uitdrukkelijke uitnodiging daartoe, zodat het verblijfsrecht kon beëindigd worden.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 10 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

Het middel is ongegrond.

Verder stelt de Raad vast dat verzoekster, louter in de “vordering tot schorsing” een schending opwerpt van artikel 8 van het EVRM. De Raad is evenwel niet verplicht dit middel te onderzoeken aangezien de vordering tot schorsing een louter accessorium is van het beroep tot nietigverklaring en het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen. Het accessoir karakter van de vordering tot schorsing impliceert dat wanneer het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen, de vordering tot schorsing geen voorwerp meer heeft. Het kwam verzoekster toe die schending te ontwikkelen onder het beroep tot nietigverklaring.

Louter ten overvloede stelt de Raad vast dat verzoekster erop wijst dat zij drie gemeenschappelijke kinderen heeft met haar echtgenoot, waarvan twee gemeenschappelijke kinderen met haar naar België kwamen in het kader van de gezinshereniging met hun vader. Verder wijst verzoekster erop dat de twee kinderen niet kunnen gescheiden worden van het kind dat in België werd geboren. Verzoekster stelt dat in afwachting van een nieuwe aanvraag gezinshereniging het gezin niet mag gescheiden worden en dat de kinderen het recht hebben op nabij contact met hun beide ouders en siblings samen moeten opgevoed worden. Verzoekster vraagt de Raad de beslissing te schorsen opdat de basisrechten, zoals eenheid van het gezin niet in het gedrang komen in afwachting van een nieuwe aanvraag.

Vooreerst merkt de Raad op dat er zowel in de bestreden beslissing melding wordt gemaakt van drie gemeenschappelijke kinderen als in het verzoekschrift, dit lijkt aldus onbetwist. Onderzoek van het administratief dossier geeft evenwel geen duidelijkheid over wie het derde gemeenschappelijk kind precies is. De kinderen D.D. en D.M., respectievelijk 6 en 3 jaar bij het nemen van de bestreden beslissing, zijn wel duidelijk gemeenschappelijke kinderen. In de "*verklaring geen financiële steun dienst Vreemdelingenzaken*" van het OCMW van Antwerpen van 10 februari 2020 wordt wel melding gemaakt van een derde kind "Z." zonder meer precisering. Indien er drie gemeenschappelijke kinderen zijn, is het inderdaad vreemd dat de beslissing louter betrekking heeft op twee kinderen, die hun verblijfsrecht verliezen, en een derde kind wiens verblijfsrecht onduidelijk is. Wat er ook van zij, blijkt uit de uiteenzetting van verzoekster dat zij de schending van artikel 8 van het EVRM in hoofdzaak ontwikkelt in de zin van een vrees voor een scheiding als moeder van haar jonge kinderen of de scheiding tussen de kinderen. Thans erkent ze evenwel zelf dat de bestreden beslissing geen bevel om het grondgebied bevat, zodat in die zin de beslissing geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig juli tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

A. MAES